

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 7^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἑτησία δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

SALON 1903 - CH. VALHAIN "CHRIST"

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Η ΤΥΦΛΗ

Ἐμεγάλωσεν ὠραία καὶ ἀφελεστάτη χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ! Τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται ἀπολύτως ἀληθές. Τῆς εἶχον εἶπῃ, ὅτι ἦτο ὠραία καὶ ὅτι ἦτο πάντοτε ἐνδεδυμένη λευκά. Ἄλλ' ἡ εὐχαρίστησις αὐτῆ, ἐκ τῶν δικαίων αὐτῶν ἐπαίνων τῆς ἀγνοίας ἀνεμιγνύετο, μετὰ τῆς τρομερᾶς πικρίας τί εἶναι καλλονὴ καὶ ποῖον εἶνε τὸ θέλητρον τῶν ὠραίων χρωμάτων. Οὐδέποτε ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἴδῃ τὸ φῶς! Οἱ δὲ μεγάλοι καὶ ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς μετὰ τῆς παιδρᾶς αὐτῶν ἀντανακλάσεως οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο γεμάτοι ἀπὸ ζωῆν καὶ ἔρωτα, εἶχον προωρισθῆ εἰς αἰώνιον θάνατον.

Καταδικασμένη οὕτως εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἐρήμωσιν τῶν τυφλῶν δὲν ἀπήλαυσε οὔτε κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν χαρὰν καὶ γέλωτα, οὔτε κατὰ τὸν ῥοῦν τοῦ βίου τῆς εὐφροσύνης τινά.

Ἀνετράφη εἰς τὰ αἰώνια σκότη, πάντοτε ἐπιθυμοῦσε νὰ ἴδῃ τὰς φωτοβόλους ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ὄψιν τῶν ἀντικειμένων τῆς φύσεως.

Τὸ μόνον ὅπως δῆποτε φάρμακον κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀπηνούς αὐτῆς δυστυχίας, ἦτο νὰ περιβάλλεται μὲ εὖσομα ἄνθη καὶ νὰ περνᾷ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐξιστοροῦσα μὲ μαύρους στεναγμούς τὸ μέγεθος τῶν δεινῶν τῆς.

Εἰς ἐπίμετρον ἡ οἰκογένειά τῆς εἶς τινα οἰκονομικὴν δυσχέρειαν διατελοῦσα ἐξ οὗ ἡ γραῖα μήτηρ τῆς μετὰ φειδοῦς διεχειρίζετο τὴν ταπεινὴν περιουσίαν των δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ προσελκύσῃ τὴν ὀλίγην νεολαίαν τῆς μικρᾶς πόλεως, ἐν τῇ ἔζων, καὶ διασκεδάξῃ οὕτως ἡ τυφλὴ τὰς μονοτόνους ὥρας τῆς ἀθυμίας τῆς.

Καὶ ὅμως ὁποῖον θησαυρὸν τρυφερότητος, ἀγάπης ἀληθοῦς καὶ εὐγνωμοσύνης δὲν διετῆρει ἐκείνη, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ συνεκινεῖτο δι' αὐτήν, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ὠκτιρεῖ, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ ἔτεινε χεῖρα παρήγορον, παρέχουσαν εἰς τὴν τεθλιμμένην αὐτῆς καρδίαν τὴν γλυκύτητα τῆς πρώτης χαρᾶς....

Κατὰ τὰς ἑαρινὰς ἡμέρας τὰς δι' ἀπλέτου ἡλιακοῦ φωτός καταυγαζόμενας, ἐν μέσῳ τῶν πανηγυρικῶν κελυθμάτων τῆς χειλιδοῦς πρὸ τῶν παραθύρων τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς διασκορπιζομένην, ἐνῶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνεπέμπετο ἡ τῶν γάμων καὶ τῶν βαπτίσεων θεῖα μελωδία, ἐκείνη περιπαθῶς ἠκροῦτο τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν ἔξω φύσιν, μετὰ καρδίας ἐμπλέου φρούδων ἐλπίδων. Καὶ τέλος ἀνελύετο εἰς δάκρυα πύρινα διὰ τὴν ματαίαν ῥοὴν τοῦ μαρασμώδους βίου τῆς. Ὑπὸ πύσων ἄραγε πικρῶν καὶ ἀπατηλῶν ὄπτασιῶν δὲν μαστίζονται αἱ ἄθλια αὐταὶ ὑπάρξεις παρηγγωνισμέναι ὑπὸ τοῦ κόσμου ἕνεκα σκληρᾶς τινος τῆς εἰμαρμένης ἀποφάσεως, χωρὶς νὰ ἔχωσι πρᾶξιν κακὸν τι διότι αὐταὶ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐκπροσώπησις τῆς ἀγνότητος καὶ ἀθωότητος;

Ἡ δυστυχὴς! ἐγένετο καὶ ἐνόησε ἀντάρτις, καθόσον τὰ δάκρυά τῆς διεδέχοντο ἀραὶ κατὰ τῆς ἀδίκου τύχης, ἥτις εἰς ἄλλους μὲν ἐπιδαψιλεύει τὴν χαρὰν καὶ τὸ μεῖδιμα, εἰς ἄλλους δὲ τὴν δυστυχίαν ῥίπτουσα μέγαν πέπλον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.....

Ὁ βίος τῆς οὕτως διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν.

Ἐνῶ δὲ κατ' ὀλίγον τὸ ἄνθος τὸ πολύτιμον τῆς νεότητος ἐμαραίνεται, ἡ δυστυχὴς τυφλὴ διῆγεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μονήρης, ἀποβάλλουσα ὡς ἡμέραν μίαν πρὸς μίαν τὰς φαντασιοπληξίας τῆς τὰς τυραννικάς, μέχρις ὅτου ἐκλείσθη ἡ καρδία τῆς.

Κατέστη τότε λευκὸν ἄγαλμα ἐκείνη, ἥτις ἐνεφανίζετο ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μικροῦ καὶ μονήρους οἰκίσκου.

Ἄντι δὲ γυναικὸς ἔδλεπες ἄυλον ὀπτασίαν, ὑπαρξὶν ἐν λύπαις βέουσαν καὶ ἀδιαφοροῦσαν διὰ τὸ πᾶν, ἐμελλε μίαν ἡμέραν νὰ ἀφανισθῇ χωρὶς κανένα πόθον διὰ τὸν βίον, βίον οἰκτρὸν, ἀφόρητον πλήρη ἀπαθείας καὶ ὀδύνης.

Καὶ ἤδη μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων βλεμμάτων σκέπτεται διὰ μυριστὴν ἴσως φορὰν τὴν ἀποτελοῦσαν αὐτῆς ὑπαρξὶν, ἀναμμένουσα μετὰ χαρᾶς, ὑπομονῆς, ἀνάληγτος τὸν γλυκὺν θάνατον, τὸ τέρμα τῶν δεινῶν τῆς!

Θερινὴν τινα ἡμέραν, ὅτε ὑπὸ τὰ κυνικά καύματα πᾶσα ψυχὴ ζῶσα ἐγαλαροῦτο εἰς ἀδράνειαν ἐν τῇ πολίχνῃ καὶ οὐδεὶς θόρυβος ἔφθανε μέχρις αὐτῆς, ἡ τυφλὴ κατελήφθη ὑπὸ ληθάργου.

Ὁνειρον μέγα θορυβεῖ τὸν ὕπνον τῆς τὸν γλυκύν, συνέχεια τοῦ οὐραίου τῆς ζωῆς.

Πόσον ἔλαφρὰ μεταβαίνει ἐκ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον! Μόλις αἰσθάνεται τοῦτο. Ὡ! ὅποια γλυκεῖα ἰδέα, ἔστω καὶ καθ' ὕπνον, νὰ εἶναι νέα, ὠραία, ἀγαπωμένη ὑπὸ φροντίδων καὶ θαυμασμῶ περιβαλλομένη, ἰλαρὰ, καὶ νὰ βλέπῃ.... νὰ βλέπῃ....

Διότι ἐκείνη πλέον ἔδλεπε καὶ κοιμωμένη καὶ ἐνώπιον τῆς ψυχῆς αὐτῆς τῆς καταυγαζομένης ὑπὸ ἀπλέτου φωτός παρίστατο ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος κόσμος ὃν τοσοῦτον ἐπόθησε καὶ ὃν οὐδέποτε ἐμελλε νὰ γνωρίσῃ!

Ἀἴφνης ὅμως φοβισμένη καὶ ὠχροτέρα τοῦ θανάτου ἀνατινάσσεται ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς διεσταλμένους καὶ χεῖρας τεταμένας πρὸς τὰ πρόσω.

— Ποῖος εἶσαι; ἀναφωνεῖ.

Σιγὰ-σιγὰ δι' ἀρώματος ἀπειρώς μεθυστικοῦ καὶ πλήρους ἔρωτος δύο νεανικά χεῖλη δροσερὰ πλησιάσαντα τὰ ἰδικά τῆς, ἠνώθησαν εἰς φίλημα ἀνεκφράστου τρυφερότητος....

Ἡ ψυχὴ τῆς τυφλῆς κατείχετο ὑπὸ ἀφάτου ἐκστάσεως.

Καὶ τώρα ἕνεκα τῆς σκοτισμένης φαντασίας τῆς τοῦ πεπλανημένου πνεύματος καὶ παλλούσης καρδίας δὲν δύναται νὰ συνέλθῃ.

Παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν· εἶτα κατέπεσε εἰς τὸ κάθισμά τῆς ἄφωνη καὶ ἀδρανῆς, ἔχουσα πάντοτε προσηλωμένον τὸν νοῦν τῆς εἰς τὸ ὑπεραισθητὸν ἐκεῖνο φάσμα....

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτὴν τρυφερῶς ἡ μητέρα τῆς.

— Ἄ! ἦσο ἐδῶ; ἐφώνησεν ἡ τυφλή.

— Ναί.

— Μόνη;

— Βέβαια.... μὲ ποῖον τάχα θέλεις νὰ εἶμαι;

— Ἐγχεῖς δίκαιον, ἐπιθύρῃσεν ἐτι μελιχίως ἡ νεᾶνις καὶ ἐσιώπησε σιωπὴν μυστηριώδη.

Ἄλλ' ἄφθονα δάκρυα διηυλάκωσαν τὸ πρόσω-

πὸν τῆς· ἐνῶ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς ἠσθάνετο ἀκόμη τὴν ἄπειρον τοῦ οὐραίου ἐξάντησιν καὶ εἰς τὸν νοῦν τῆς περιστρέφετο, ὡς ἀσέβης δαίμων, τὸ πικρὸν τοῦτο παράπονον:

— Ὡ! εἶναι πολὺ πικρὸν, πολὺ σκληρὸν.

Ἄπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέστη ἄφωνος καὶ μᾶλλον σκυθρωπὴ.

Ἐξησθῆνησε περισσότερον καὶ παρεδόθη εἰς μυχίας καὶ ἀτελευτήτους φαντασιοπληξίας, εἰς ὑπνώσεις σχεδὸν ἐκουσίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἡ ὠραία μορφή τῆς ἐφωτίζετο ὑπὸ εὐφροσύνης μειδιάματος, τοῦ μειδιάματος τῶν ἀγγέλων.

Τότε διήρχετο διὰ τῆς συνεδήσεως τῆς δυστυχούς ἡ παράστασις ἐκείνη τῆς μόνης εὐτυχούς στιγμῆς τοῦ βίου τῆς. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ πλάνου ἐκείνου οὐραίου....

Ἐπὶ τέλους ἐσθύσθη ἡ μίαν ἡμέραν μετ' αὐτῆς βασιανίζομένης ὑπὸ τοῦ σκληροῦ ὄραματος.

Ἀποθνήσκουσα δὲ ἐμειδία καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας τῆς πρὸς τὸ κενόν, ὡς νὰ ἐζήτηε κάτι τι προσφιλές, ἐνῶ τὰ χεῖλη τῆς ἐμισοκλείοντο χαριέντως.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἀπέθανεν ἐκείνη μὲ ἐν μόνον φίλημα.

Διασκευή.

ΙΩΑΝ. Ν. ΚΑΡΕΚΛΗΣ

ΣΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ

Εἶδ' ὁ Θεὸς τὴν Πλάσι Του καὶ ἐπόνεσ' ἡ ψυχὴ Του καὶ ἔστειλ' ἀπ' τὸν Οὐρανὸν ἕς τὴ Γῆ τῆς Ἀιμίας μέσ' ἀπὸ τ' ἄγρια στήθη Του, Ἐσένα, τὸ παιδί Του γὰ νὰ μὰς φέρῃς τὴ χαρὰ τῆς πρώτης εὐτυχίας.

Καὶ σοῦπε «Πάρε δύναμι ἴση μὲ τὴ δίκῃ Μου» ὄβυσε τὸ δόλο, σύντριψε τὰ εἰδῶλα τοῦ κόσμου ὠδήγησε τὸν ἄνθρωπο ἕς τὴν Ἀρετὴν, παιδί Μου, διῶξε τὸ Διάβολ' ἀπ' τὴ Γῆ, δειξε πῶς εἶσαι γιός Μου.

Κατέβης καὶ ἐπροσπάθησες τὴν Ἀρετὴν νὰ σπείρῃς, εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴ ζωὴ νέα ζωὴ νὰ δώσῃς, τῶν βλακῶδων προλήψεων τὸν πέπλον ν' ἀναούρηξ, τὴ Γῆ δὲ καὶ τὸν Οὐρανὸν γὰ πάντα νὰ ἐνώσῃς!

Κι' ὁ ἄνθρωπος ἀγάρσιος ἴσῃν τόσ' εὐεργεσία κολάφους ἀντὶ σεβασμοῦ καὶ ὕβρεις Σοῦ προσφέρει καὶ ἀντὶ λατρίας καὶ τιμῆς ἴσῃν τόση σὺν θυσία, ἐτόλμησεν εἰς τὸν Σταυρὸν, Χριστέ μου, νὰ Σε φέρῃ.

Βαρὺ-βαρὺ παράπονον κατέχει τὴν ψυχὴ Σου δυνὸ φλογισμένα δάκρυα ἴσῃν ὄμι Σου κυλοῦσε καὶ κρυσταλλῶνον! Τὸπλασεν ἡ ἄγρια ἡ μορφή Σου ἴσῃν πῆθανες, πλὴν τὰ χεῖλη Σου αἰῶνιμα συγχωροῦνε!

Ἀθῆναι

Α. Χ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

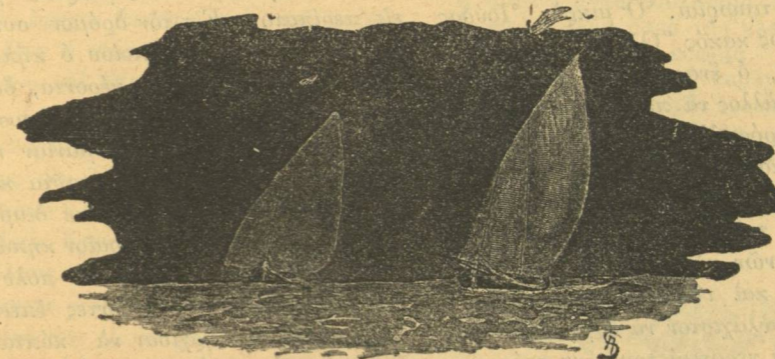
ΑΝΑΠΟΛΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΝ ΦΙΛΟΝ

ΑΝΔΡΕΑΝ ΒΙΑΓΚΙΝΗΝ

Βγάζω ἀπ' τὴ δόλεια μου καρδίᾳ
Ποῦ κρύβει μύρια πάθη
Γιὰ σὲ ἕνα στίχο φτερωτὸ
Ποῦ ἡ φαντασίᾳ μου πλάθει.
Μὲ ἕνα τραγοῦδι ἁρμονικὸ
Σοῦ τραγουδοῦ τὴ λαύρα
Ποῦ κρύβεις μέσα ἴσῃν καρδίᾳ
Ἰστὰ σωθικὰ τὰ μαῦρα.
Εἶναι ἡ ψυχὴ σου ἠφαίστειο
Ποῦ κλει φωτιὰ μεγάλη
Ὅπου ζητεῖ νὰ πεταχτῇ
Τὴ λάμψι τῆς νὰ βγάλῃ.
Μέσα ἴσῃν πλάσι αὐτὴ ζητεῖς
Κόσμοις χρυσοῦς νὰ πλάσῃς,
Ζητεῖς ἴσῃν πλάσι ἴσῃν οὐρανὸ
Τὸ ἰδανικὸ νὰ φθάσῃς.

ΜΙΜΗΣ ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ

Ο ΙΟΥΔΑΣ

— Καλὲ πῶς θὰ φύγῃς μὲ τέτοιο παληό-
καιρο; Κάθησε, παιδί μου, νὰ πάρῃ τοῦλάχισ-
στον ἢ βροχή. . .

Δὲν ἦτο ἀνάγκη περισσότερον νὰ ἐπιμένῃ ἡ
παππαδιά διότι ἀφήσας πάλιν τὸ ἐπανωφόρι μου
καὶ τὸ καπέλο ἐξηπλώθη καθὼς καὶ πρότερον
ἐπὶ τινος παλαιᾶς πολυθρόνας.

Ἐξω ὁ βορρηᾶς ἐμαίνετο, ἡ δὲ βροχὴ πί-
πτονσα μετὰ θορύβου τρομεροῦ προσεπάθει νὰ
πνίξῃ τοὺς μυκηθμοὺς τοῦ ἀνέμου, ὅστις λυ-
σωδῶς ἐφύσα. Ἡ ἐξώθυρα ἐτριζε κάπου-κάπου
λυπητερά καὶ τὰ καιόμενα ξύλα ἐτριζαν εἰς τὸ
βάθος τῆς ἐστίας.

Ὁ Παππαστυλιανὸς καθήμενος εἰς τὴν ἄκρην
τοῦ μικροῦ καναπέ, ἔβλεπε μὲ τὴν ρυτιδωμένην
χεῖρά του τὰς λευκὰς τρίχας τῆς γενειάδος του,
ἐνῶ ἡ παππαδιά ἐκάθητο ζωηρῶς πλησίον τῆς
ἐστίας.

Ἐξέρεις, εἶπεν αἰφνης ὁ Παππαστυλιανὸς
διατὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἔτυχεν εἰς τὸν
Ἰούδα νὰ πέσῃ εἰς τὸ μεγαλύτερον ἀμαρτήμα
καὶ νὰ προδώσῃ τὸν Ἰησοῦν; Ἐχεις ἀκούσει
ποτέ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰούδα;

— Ὁχι, ἀλήτησα καὶ ἐννοήσας ὅτι θὰ ἡ-
κονον εὐχάριστόν τινα διήγησιν, ἐστράφην πρὸς
τὸν Παππαστυλιανόν, ἐποθετήθη ἀναπαντικώ-
τερον εἰς τὴν πολυθρόναν μου καὶ ἐβύθησα τὸ
βλέμμα μου μὲ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν γέροντα
ἱερέα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠκούσθη ἕνας φοβερὸς
κρότος ἡ δὲ λάμψις τυφλωτικῆς ἀστραπῆς ἐφώ-
τισε πρὸς στιγμήν τὸ δωμάτιον. Ἡ παππαδιά ἔκαμε
τὸν σταυρὸ τῆς ἀμέσως, ψιθυρίσασα κατὰ. Ὁ
Παππαστυλιανὸς ἐβήξεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἤρχισεν.

«Θὰ εἰξεύρῃς βεβαίως ὅτι ὁ Ἰούδας ἐγεννήθη
εἰς τὰ Ἰσκαρά. Οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀνθρωποὶ
ἀγαθοὶ καὶ ἡσυχιοὶ, εὐποροὶ ἀρκετά, καὶ εἰς ὅλα
εὐτυχεῖς ἐκπὸς μιᾶς θλίψεως τὴν ὁποίαν εἶχον,
βλέποντες ὅτι τὸ μόνον τέκνον των εἶχε πάρει
κακὸν δρόμον. Τοῦ κακοῦ αἰ ἀπειλαί, τὸ ξύλο,
αἱ συμβουλαί, αἱ τιμωρίαι. Ὁ μικρὸς Ἰούδας
ἐγεννήθη ἐκ φύσεως κακός. Ὅλο τὸ χωριὸν παρε-
πονεῖτο μὲ αὐτόν, ὁ ἕνας εὕρισκε σκοτωμένες
τῆς κόπτες του, ὁ ἄλλος τὰ περιστέρια του, ἄλλος
εὕρισκε τὰ παραθυρόφυλλά του εἰς τὰ κεραμίδια
τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ
καθ' ἡμέραν εὕρισκον καὶ ἀπὸ ἕνα παράπονον
κατὰ τοῦ Ἰούδα, τοῦ ὁποίου ὁ ἀπηλιτισμένος
πατὴρ τὰ ἤκουε κινῶν τὴν κεφαλὴν του. Μίαν
ἡμέραν ἀπεφάσισε καὶ νιοθέτησεν ἕνα ὄρφανὸ
ἀγοράκι ἐλπίζων τοῦλάχιστον νὰ ἔβγῃ αὐτὸ καλόν,
διὰ νὰ ἔχουν εἰς τὰ γερατεῖά τους ἕνα στήριγμα.

— Ἐπειτα ποῦ ἔξέρεις, γυναῖκα, ἔλεγεν ὁ
γέρον, ἴσως ζηλέψῃ ὁ Ἰούδας, καὶ γυρίσῃ στὸν
ἴσιο δρόμον! . . .

Πράγματι ὁ νέος ἀδελφὸς τοῦ Ἰούδα ἐγένετο
ὅλως ἀντιθέτου χαρακτῆρος. Ὅσῳ ὁ Ἰούδας ἦτο
ἀδικος, ἄτακτος, ἀμελής καὶ ἐκδικητικὸς, τόσῳ
μειλίχιος, ἡσυχος καὶ ἐπιμελής ἐγένετο ὁ μικρὸς
ὄρφανός. Ἄλλ' ὁ Ἰούδας ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ
παράδειγμα τοῦ νέου ἀδελφοῦ του, τὸν ἐμίσησεν
ἐπὶ τοσοῦτον, διότι τῷ ἐκλεπτε τὴν ἀγάπην τῶν
γονέων του, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ἐβλεπεν ὅτι οἱ γέροντες γονεῖς του ἐπερι-
ποιούντο πολὺ περισσότερον τὸ νιοθετημένον ὄρ-
φανόν διότι καὶ τοῦτο τοὺς ἠγάπα πολὺ καὶ
ἠρόει ὅτι καὶ τὴν περιουσίαν των οἱ γέροντες θὰ
τὴν ἄφινον εἰς τὸν ξένον ἐκείνον.

Σχολεῖον εἰς τὰ Ἰσκαρά δὲν ὑπῆρχε, διότι ἦτο
πολὺ μικρὸ χωριόν. Ὅλα λοιπὸν τὰ παιδιά τοῦ
χωριοῦ ἠγαγκάζοντο καὶ ἐπύθαιναν εἰς τὴν πλη-
σιέστεραν πόλιν. Μίαν πρωΐαν ἀνεχώρησαν ὡς
συνήθως ὁ Ἰούδας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του διὰ τὸ
σχολεῖον. Εἰς τὸν δρόμον μὲν ἀπεμακρύνθησαν
ἀρκετὰ τοῦ χωρίου διέσχισαν ἕνα δάσος, ὁ Ἰού-
δας ἐξάγει μίαν μάχαιραν καὶ ἄγριος ἐπιτίθεται
κατὰ τοῦ δυστυχχοῦς ἀδελφοῦ του ἐκείνος ἔντρο-
μος δὲν τολμᾷ οὔτε νὰ φύγῃ πῖπτει εἰς τὰ γό-
νατα παρακαλεῖ τὸν κακοῦργον Ἰούδαν νὰ μὴ
τὸν σκοτώσῃ, ὑπόσχεται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριόν
αὐτόν, νὰ μὴ γυρίσῃ πλέον εἰς τὸν γέροντα πατέρα
αὐτόν, ἀλλὰ τίποτε ὁ Ἰούδας ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ
καὶ τὸν ἐσκότωσε. Ἐπειτα ἐπέταξε καὶ τὴν μά-
χαιραν καὶ τρέχων ἔσπευσε νὰ φύγῃ, διὰ νὰ μὴ
ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τοὺς γονεῖς του, διότι ἐγνώ-
ριζε ποῖα τιμωρία τὸν ἐπερίμενε.

Μετὰ πολλὰς περιπετείας ἔφθασεν εἰς τὰ Ἱε-
ροσόλυμα, ὅπου ἀφοῦ ὑπέφερε ἐπὶ πολλὴν χρό-
νον ἄνευ ἐργασίας, κατώρθωσε τέλος καὶ κατε-
τάχθη στρατιώτης. Εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο τα-
χέως διεκρίθη, διότι ἦτο καὶ ὠραῖος καὶ πολὺν
ἀνδρείος ἀφοῦ δὲ ἐπέρασαν μερικὰ ἔτη τὸν πα-
ρῆλαβεν ὁ Ἡρώδης εἰς τὴν σωματοφυλακὴν του.
Ἐκεῖ πλέον ὁ Ἰούδας εὗρε τὴν τύχην του διότι
ἐγένετο ὁ εὐνοούμενος σωματοφύλαξ τοῦ βασι-
λέως. Διήλθον οὕτω πολλὰ ἔτη μίαν πρωΐαν ὁ
Ἰούδας ἐξῆλθε μὲ τοὺς μικροὺς βασιλόπαιδας
εἰς περίπατον. Εἰς τὸν δρόμον συνήτησαν ἕνα
ὠραῖον οἰκίσκον τοῦ ὁποίου ὁ κῆπος ἦτο θαν-
μάσιος. Ἀνῆκεν εἰς ἕνα γέροντα, ὅστις πρὸ ὀλί-
γων ἐτῶν ἐγκατεστάθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ
τῆς γραίας του, εἶχε δὲ τὴν μακίαν νὰ καλλιερῇ
ἀνθη. Τόσῳ δὲ ἐπιμελῶς εἰς ταῦτα κατεγίνετο καὶ
μετὰ τοιαύτης τέχνης, ὥστε οἱ διαβάται ἐσταμά-
των καὶ ἐθαύμαζον τὸ ὠραῖον κηπάριον. Καὶ οἱ
βασιλόπαιδες λοιπὸν ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰ ἐστάθησαν
ἔξω τοῦ κήπου θαναμάζοντες ἔπειτα εἰσῆλθον
ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἤρχισαν νὰ κόπῃσι διάφορα
ἄνθη, πατῶντες ἀδιακρίτως ἐπὶ τῶν φυτευμένων

μερῶν σὺροντες τοὺς κλώνους μὲ ὀρθὴν καὶ
ἐκριζώνοντες τὰ ὠραῖα φυτὰ. Μόλις ὁ γέρον
ἀντελήφθη ἐκ τῆς οἰκίας του τὴν καταστροφὴν
τοῦ κήπου ἔτρεξεν ἀμέσως καὶ ἤρχισε νὰ φω-
νάξῃ καὶ νὰ ὑβρίζῃ στρατιώτην καὶ βασιλόπαι-
δας, τοὺς ὁποίους ἄλλως τε δὲν εἴξευρεν. Ὁ
Ἰούδας ὅμως εἰς τὰς ὑβρεῖς τοῦ γέροντος, ὅστις
ἐτόλμησε κατὰ τοιοῦτον τρόπον νὰ ὀμύλησεν πρὸς
τὰ τέκνα καὶ τὸν σωματοφύλακα τοῦ βασιλέως,
τόσον ἐξωργίσθη ὥστε ἤρπασε μίαν ἀξίνην καὶ
ἐκτύπησε κατὰ κεφαλῆς τὸν γέροντα, ὅστις ἀμέ-
σως ἔπεσε νεκρός.

Οἱ Ἰουδαῖκοι νόμοι ἦσαν αὐστηρότατοι. Ὁ
φονεύσας ἔπρεπε νὰ φονευθῇ καὶ κατὰ συνέπειαν
ὁ Ἰούδας ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ σωθῇ. Ἡ
γραῖα σύζυγος τοῦ φονευθέντος ἦλθε πρὸς τὸν
Ἡρώδη καὶ μὲ κραυγὰς θορηγώδεις ἐζήτησε δι-
καιοσύνην καὶ ἐκδίκησιν, ὁ δὲ μονάρχης μ' ὄλην
τὴν πρὸς τὸν σωματοφύλακα αὐτοῦ εὐνοίαν,
ἔπρεπε νὰ διατάξῃ τὸν θάνατόν του. Ἐν τού-
τοις διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἐπενόησε μίαν πρότασιν καὶ
εἶπε πρὸς τὴν γραῖαν.

— Ὁ Ἰούδας ἐφόνευσεν τὸν σύζυγόν σου, τὸν
σύντροφόν σου καὶ ἐπομένως ἐξ αἰτίας
τούτου θὰ μείνῃς πλέον μόνη σου εἰς τὸν κό-
σμον χωρὶς προστάτην, ἕως ὅτου καὶ σὺ ἀπο-
θάνῃς. Δὲν θὰ εἶνε λοιπὸν καλλίτερον ἀντὶ νὰ
τὸν φονεύσωμεν νὰ τὸν ὑποχρεώσωμεν νὰ σὲ
συντηρῇ καὶ σὲ συντροφεύσῃ μέχρι τέλους τῆς
ζωῆς σου; Ἐνῶ ἂν ζήσῃ καὶ σὺ θὰ ἔχῃς σύν-
τροφον καὶ αὐτὸς θὰ τιμωρηθῇ διότι θὰ λάβῃ
σύζυγον μίαν γραῖαν.

Πράγματι ἡ χῆρα εὗρεν ἀρκετὴν παρηγορίαν
εἰς τοὺς λόγους τοῦ μονάρχου καὶ ἐδέχθη τὴν
προστασίαν του καὶ πολὺν δὲ περισσότερον πα-
ρεδέχθη τὴν συμφωνίαν ταύτην ὁ Ἰούδας.

Ἐκτοτε λοιπὸν ἔζων ὁμοῦ ἡ γραῖα χῆρα καὶ
ὁ ὠραῖος σωματοφύλαξ. Μίαν ἑσπέραν καθή-
μενοι εἰς τὸν κήπον συνωμύλον καὶ ἐκ περιερ-
γείας ἡ γραῖα ἐζήτησε νὰ μάθῃ τίς ἦτο ὁ σω-
ματοφύλαξ, οὗτος τῇ διηγῆθη ψευδῆ τινα ἱστο-
ρίαν καὶ ἔπειτα ἠρώτησε τὴν γραῖαν τίς ἦτο.

Ἡ γραῖα ἤρχισε νὰ λέγῃ τὸ παρελθόν της
ἀφοῦ προηγουμένως ἐκίνησε περιλύπως τὴν κε-
φαλὴν της. Εἶπε λοιπὸν ὅτι πατρίς της ἦσαν τὰ
Ἰσκαρά καὶ ὅτι ἔφυγεν ἐκεῖθεν μετὰ τοῦ συζύ-
γου της, ἀφ' ὅτου ὁ υἱὸς της Ἰούδας ἐφόνευσεν
τὸν ἀδελφόν του καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη καὶ
αὐτός.

Καὶ εἰς τὰ τάρταρα τῆς κολάσεως ἂν εὐρί-
σκετο ὁ Ἰούδας δὲν θὰ ἠσθάνετο τοιαύτην φρι-
κὴν καὶ ἀπελπισίαν κάτωχρος ἐσηκώθη καὶ χω-
ρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἕως ὅτου ἐ-
ξῆλθε τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀγρῶν. Μετ' ὀλίγας
ἡμέρας συνήτησεν ὑπὸ τὴν σκιάν μερικῶν δέν-
δρων ὁμοίον ἀνδρῶν, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων
εἰς ὠραῖος ἀνὴρ μὲ μικρὸν γένειον καὶ γλυκὸν

βλέμμα ἐδίδασκε τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην.
Ὁ μετανοῶν Ἰούδας εὗρε παρηγορίαν καὶ ἀνα-
κούφισιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου τούτου
καὶ ἔκτισε τὸν ἠκολούθησε.

Ἡ βροχὴ εἶχε παύσει πλέον ἀλλὰ τὰ ἄγρια
φυσήματα τοῦ βορρηᾶ ἠκούοντο συρίζοντα λυ-
σωδέστερον ἐνῶ ἡ ἐξώθυρα ἀνεστέναζεν εἰς ἐκά-
στην ἐπίθεσιν τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ ἀσθενὲς τῆς
κανδήλας φῶς ἐτρεμόσβυνεν. Μετ' ὀλίγον ὁ Παπ-
παστυλιανὸς ἐξηκολούθησε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία
τοῦ Ἰούδα. Δὲν εἰξεύρω ἂν εἶνε ἀληθινή, ἀλλὰ
καὶ ἐγὼ τὴν ἤκουσα ἀπὸ ἕνα γέροντα ἱερέα διὰ
ἡμῶν μικρός. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι μόνον
ἕνας τέτοιος κακοῦργος, ὅπου ἐσκότωσε τὸν ἀ-
δελφόν του καὶ τὸν πατέρα του καὶ ἐπῆρε σύ-
ζυγον τὴν μητέρα του, μόνον ἕνας τέτοιος ἄν-
θρωπος, ἔπρεπε νὰ προδώσῃ τὸν Ἰησοῦν.

— Πῶς ὁμοιάζει μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Οἰδί-
ποδος... εἶπον, ἐκπλαγεῖς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν
δύο ἱστορικῶν διηγήσεων.

Καὶ ἡ παππαδιά ἡ ὁποία πλησίον τῆς φωτιᾶς
καθημένη ἐμισόκλειε τὰ βλέφαρά της, ἐνῶ τὸ
ζωηρὸν φῶς τῶν καιομένων ξύλων ἐφώτιζε πα-
ραδόξως τὸ γεροντικὸν πρόσωπόν της, εἶπε μὲ
τὴν σιγανὴν φωνὴν της.

— Πῶς ἦθελα ν' ἀκούσω αὐτὴ τὴν ἱστορίαν.

— Ἐ! πέρασε ἡ ὥρα, εἶπον ἄλλοτε.

Καὶ εὐθὺς ἐγκατέλειπε τὰς ἀγκάλας τῆς γη-
ραιᾶς πολυθρόνας, ἐτυλίχθη εἰς τὸ ἐπανωφόρι
μου, ἐκαληνύκτισα τοὺς γηραιούς φίλους μου καὶ
μὲ βῆμα ταχὺ ἤρχισα νὰ διασχίζω τοὺς ἐμμη-
κοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν.

Μάρτιος 1904.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΜΟΡΟΖΙΝΗΣ

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ Δοξ Ο...

Ὅπως εἶνε μιὰ σέρα ποῦ σκεπάζει
ὄλο λουλούδια μέσα διαλεγμένα,
κι' ἀπὸ τὸ κάθε ἀγέρι ποῦ ξεσκεπάζει,
καὶ κάθε παγωνιά
ἢ βαρυχειμωνιά,
ἐκείνη τὰ κρατάει φυλαγμένα
κι' ὅς' οἱ κάμποι ἔχουν ἔξω ξέρα,
ἢ ἀνοιξίς μυρίζει ἐκεῖ πέρα.

Τὸ λεύκωμα τῆς κάθε κόρης μοιάζει
μ' αὐτὰ τ' ἀγνὰ λουλούδια ποῦ σκεπάζει,
ἐκεῖν' ἢ σέρα μέσα της κλεισμένα
καὶ χύνουν εὐωδιά.

Μ' αὐτὰ ἔχουν καρδιά
Γιατ' ὄλη τὴ δροσιὰν ἔχουνε παρμένα,
ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάρη.—Κι' ἂν θελήσῃς
τὴ σέρ' αὐτὴ καλὰ νὰ μελετήσῃς,
θὰ ὄῃς αὐτὰ τὰ τόσα της τραγούδια
πῶς εὐωδιά σκορποῦνε σὰν λουλούδια.

Φεβρουάριος 1904.

ΚΩΣΤΗΣ ΛΙΑΠΗΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

* ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ *

Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ

II

... *Ο χρόνος με γοργό φτερούγισμα περνοῦσε ὁ κάθε πόνος ἀστραπή γὰρ κείνον π' ἐπιτυχίει, κάθε στιγμή κι' αἰώνας γὰρ κείνον ὅπου δύσινχος προσμένει ἢ πονάει... Καιρὸς περνοῦσε κι' ἡ πληγὴ ἐβάθαινε σὲ κάθε μιᾶς στιγμῆς τὸ διάβα· τὸ δύσινχο τ' ἀηδόνι πονοῦσε μὰ περήφανο δὲν ἤθελε τὸν πόνον σίγῃς μοναξιάς τὸ σύντροφο νὰ φανερώσῃ καὶ μόνο ἀπὸ μακρὰ καθότανε κι' ἀπὸ ψηλὸ κλαράκι μὲ μάτ' ὄλο παράπονο καὶ ζήλεια ἐκνιτοῦσε τὴ ζωιανὴ τοῦ φαρμακιοῦ πηγῆ, τ' ἀηδόνι ὅπου ἄσπλαχνα τοῦ λήστεψε τὸ γέλοιο... Μὰ κείνο τὰ τραγούδια του σιγὴν εὐθυμία ἐτόνιζε· δὲν ἤξευρε τὸ ἄμοιρο τὴν φλόγα ποῦχ' ἀνάγη... κι' ἀδιάφορο ἐπέταγε. Μὰ μέσ' σ' τὸ πάταγμά του συνάντησε τὸ σύντροφο θλιμμένο κι' ἐλυπήθη καὶ ἄρχισε εὐγενικὰ νὰ τότε συντροφεύῃ. Ἐδέ-

θηκαν μὲ μιὰ κλωστή χρυσοῦ, ἢ θλίψη, ἢ εὐθυμία, ζωὴ γερομάτη βάσανα, ζωὴ χωρὶς πικρία. Περνοῦσε ἔτσι ὁ καιρὸς μὰ δὲν ἐφανέροναν τὸν πόνον ὅ ἕνας τ' ἄλλουνοῦ, λυώναν μέσ' σ' τὰ πείσματα, σίγῃς κάκτες καὶ σιγὴ ζήλεια καὶ τὸ μικρότερο κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ κἀνη...

Τί κάθεσαι μὲ ἀνοιχτὸ, μὲ βουρκαωμένο μάτι σιὸ σὺδεντρο λαγγάδ, διαβάτη κουρασμένο; Τί μέσ' σ' τὸ πρόσωπό σου οὐράνια καθρεπτίζεται ἀμέτρητ' ἡδονή; Ποιὰ αἰσθησί σου ξεφαντῶνει καὶ στέκεσαι σὲ ἕκστασι; Ἄ! τῶν ἀηδονῶν, ὁ ζηλεμένος ὁ σκοπὸς μὲ γλύκα σὲ μαγεύει, τὸ ἔρμιο τὸ λαγγάδι μὲ μουσικὴ ἐγειόμισε, τὸ δέμμα σταματάει τὴν ἀρμονιὰ ν' ἀφονογρασθῇ καὶ φύλλο δὲν κουνιέται μὴ τύχη καὶ τὸ κούνημα παραφωνία εἶναι. Κοντὰ-κοντὰ σ' ἕνα κλαρὶ τὰ δυνὸ τ' ἀηδόνια φέλνουν! στόμα μὲ στόμα τῆς τρελλῆς χαρᾶς τραγοῦδι τραγουδοῦνε, κι' ὀρκίζονται μέσ' σ' τ' ἀργυρὸ τῆς νύχτας τὸ φεγγάρι πῶς ἀπὸ τότε περὰ πιστὸ θὰ ἦτανε ζευγάρι.

ΚΑΛΥΒΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΙΔΟΣ

* ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ *

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φῆλλον).

Ὁ νέος Κλάδζκι, ἀποφαινόμενος περὶ τοῦ ἥρωος τοῦ μυθιστορήματος, παρατήρησεν ὅτι κατὰ τ' ἄλλα τὸρα δὲν ἔγεινε πάλιν ὁ ἠλεκτριμὸς θέμα συζητήσεως ἄλλ' ἤρχισαν νὰ σχολιάζουσαν τὰ τοῦ Τραγουχοῦ εἰδύλλiou.

Τὸ δεῖπνον ἔμωσ ἐτελείωνε. Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐπέρασαν εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι, ὅπου προσεφέρθη ὁ καφές. Ἡ κ. Ἐλτζεν ἤναψε μικρὸν σιγάρον ἀπὸ ἀνατολικὸν καπνὸν καὶ τοποθετηθεῖσα ἀναπαυτικῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἐσταύρωσε τὴν μίαν κνήμην ἐπὶ τῆς ἄλλης. Ἐφρόνει ὅπωςδὴποτε ὅτι μίᾳ ἀριστοκρατικῆ ἀφέλεια δὲν θ' ἀπῆρσεσκεν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν τοῦ Σβίρσκι ἰδιοτροπίαν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο σχεδὸν χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ ὀλίγον εὐτραφῆς, τὸ φόρεμά της καθὼς ἐκάθησεν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ὑψώθη ὀλίγον περισσότερον τοῦ δεόντος, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τοῦ νεαροῦ Κλάδζκι. Ἀφῆκεν ἐπίτηδες νὰ πέσῃ ἐν πυρεῖον καὶ μὲ περίεργον ἐπιμονὴν ἔσκαπτεν ἀρκετὴν ὥραν διὰ νὰ τὸ εὖρη δῆθεν. Τὸ πρᾶγμα ὅμως διήρκεσεν ἐπὶ τοιοῦτον ὥστε ὁ θεῖός του ὀργισθεὶς τὸν ἤγγισεν ἀποτόμως εἰς τὸν ὦμον.

—Τί κάνεις αὐτοῦ τόσην ὥραν σκυμμένος; τοῦ εἶπε.

—Τί κάνω, εἶπεν ὁ νέος ἀνεγερθεὶς, μὲ ὕφος αὐθάδες. Μήπως ξεύρω κι' ἐγὼ νὰ σὰς πῶ;

Ἡ κ. Ἐλτζεν ἤξευρε κάλλιστα ἐκ πείρας ὅτι οἱ ἄνδρες, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς ὑψηλὰς κοινωνικὰς σφαῖρας, ὅταν νομίσουν ὅτι τοῖς εἶνε ἐπιτετραμμένον, ὑπερβάνουν πάντοτε τὰ ὅρια τῆς εὐσηχημοσύνης, πρὸ πάντων ὅταν εὐρίσκωνται μεταξύ γυναικῶν μόνων καὶ ἄνευ προστασίας.

Δὲν εἶχε δώσῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰς ἐρεῦνας τοῦ νεαροῦ Κλάδζκι ἀλλ' ὁ σχεδὸν κυνικός τρόπος, δι' οὗ ὠμίλησε πρὸς τὸν θεῖόν του, τὴν ἔλαμψε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὠμίλει περὶ αὐτῆς. Καὶ τὸρα ἠσθάνετο μίαν ἐγκάρδιον ἀποστροφὴν πρὸς ὄλους αὐτοὺς ὅσοι ἦσαν συνηγμένοι ἐκεῖ, ἐξαιρέσει πάντοτε τοῦ Σβίρσκι καὶ τοῦ Κρέσοβιτς. Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον, πράγματι, παρὰ τὸ μῖσος τὸ ὅποιον ἐδοκίμαζε διὰ τὰς γυναῖκας τοῦ εἴδους της, εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἔρωτα σχεδὸν δι' αὐτήν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πιάσουν τὰ νεύρα της ἐξ αἰτίας πάλιν τοῦ Βιαδρόφσκι. Φαίνεται ὅτι οὗτος ἤθελε νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὸ πλοῦσιον γεῦμα εἰς τὸ ὅποιον τὸν προσεκάλεσε καὶ ἐξηκολούθει ὀμιλῶν περὶ τῶν γυναικῶν ἐν γένει, προσπαθῶν πάντοτε νὰ κάμῃ διαφόρους ὑπαινιγμοὺς, προσβλητικωτάτους διὰ τὴν οἰκοδόμοικαν, Ἡ δυστυχὴς αὕτη ὑπέφερε τοσοῦτον ἄγρη.

μᾶλλον, καθ' ὅσον ὄλοι αὐτοὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ καὶ αἱ προσβολαὶ ἐγένοντο παρούσα τοῦ Σβίρσκι, ὅστις δὲν ὑπέφερεν ὀλιγώτερον τῆς κ. Ἐλτζεν.

Ὅτε τέλος ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ προσκεκλημένοι ἀπῆλθον, ἡ κ. Ἐλτζεν ἐδοκίμασεν ἀληθῆ ἀνακούφισιν. Ἐμείνε μόνη μετὰ τοῦ Σβίρσκι.

—Ἐπὶ τέλους! εἶπεν ἀφίνουσα στεναγμὸν εὐχарιστήσεως. Ἐγὼ πονοκέφαλον, ὑποφέρω καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα.

—Σὰς ἐκούρασαν.

Ἡ κυρία Ἐλτζεν ἤναψε μικρὸν σιγάρον ἀπὸ ἀνατολικὸν καπνὸν (Σελ. 71).

—Ἄν ἦτο μόνον τοῦτο!...

—Τότε διατὶ τοὺς προσκαλεῖτε;

Ἐκείνη δὲν ἤμποροῦσε νὰ καταστείλῃ τὴν νευρικὴν ἐξάφιν της καὶ ἐπλησίασε τὸν Σβίρσκι διατελοῦσα ἐν πυρετώδει καταστάσει.

—Καθῆστε, τῷ εἶπε. Δὲν ἤξεύρω... Πιθανὸν αὐτὸ ποῦ κάμω νὰ μὲ καταρρίψῃ ἐν τῇ ὑπολήψει σας... Ἄλλ' αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην, πρέπει νὰ μείνω πλησίον σας, πλησίον ἐντίμου ἀνδρός... νὰ ἔτσι...

Καὶ ἐκάθησε συγχρόνως κοντὰ, πολὺ κοντὰ του, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ ἤμεικλεισε τὰ βλέφαρα.

—Μίαν στιγμὴν... μίαν στιγμὴν μόνον νὰ μείνω ἔτσι...

Τὰ βλέφαρά της ἐπλημμύρησαν αἰφνης ὑπὸ δακρύων καὶ ὑψάνουσα τὸ λιχανὸν μέχρι τῶν χειλέων ἐνευσεν εἰς τὸν Σβίρσκι νὰ μὴ κινήθῃ καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἔτσι εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν.

Ὁ Σβίρσκι συνεκινήθη, διότι δὲν ἀντεῖχεν ὅταν ἐβλεπε γυναῖκα κλαίουσαν, ἡ δὲ ἐπιδεικνυμένη αὐτῷ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἔλαμψε τὴν καρδίαν νὰ κερ-

—Εἶθε νὰ εἶσθε διακριῶς πλησίον μου, εἶπε θλί-
δων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Θέλετε ;

Ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ χύνη
δάκρυα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἦσαν
γλυκύτατα καὶ παρήγορα.

—Ἐσο ἰδική μου, ἐπανέλαθεν ὁ Σβίρσκι.

Τότε ἔρριψε τοὺς βραχιόνας περὶ τὸν τράχηλον
τοῦ ζωγράφου καὶ συνεσπειρώθη παρ' αὐτὸν ὡς μι-
κρὸν παιδίον καταφεύγει εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλ-
πους. Ὁ Σβίρσκι κύψας τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτω-
πον, συνέλεξε τὰ δάκρυά της καὶ λαμβάνων αὐτὴν
μεταξὺ τῶν ἀθλητικῶν βραχιόνων του τὴν ἐσφιγξεν
ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς καρδιάς του, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἀ-
νεζήτουν τὰ ἰδικά της.

—Ὅχι, ὄχι ! εἶπεν ἐκείνη μὲ φωνὴν πεπνιγμέ-
νην. Δὲν σὲ θεωρῶ ἐγὼ ὡς ἐκείνους τοὺς ἄλλους...
Ἄργότερα ! Ὅχι, ὄχι ! Λυπήσου με ! ..

Ὁ Σβίρσκι τὴν ἐκράτει πάντοτε ἐνηγκαλισμένην,
μὲ τὴν κεφαλὴν κλίνουσαν πρὸς τὰ ὀπίσω. Καὶ
ὅμως αὐτὴν τὴν στιγμὴν κατ' οὐδὲν διέφερον ἀπὸ
ἐκείνους τοὺς ἄλλους. Εὐτυχῶς διὰ τὴν κ. Ἐλ-
τζεν ἐκτύπησε κάποιος τὴν θύραν ἐλαφρά...

Ἐχωρίσθησαν καὶ ἕκαστος ἔλαβεν ἀδιάφορον
στάσιον.

—Ποῖς εἶνε ; ἐφώνησεν ἡ κ. Ἐλτζεν ἀνυπόμονος.

Ἡ σκυθρωπὴ μορφή τοῦ Κρέσοβιτς ἐφάνη εἰς τὸ
κατώφλιον.

—Συγγνώμην, κυρία, εἶπε μὲ φωνὴν συγκεκλι-
μένην. Ὁ Ρωμύλος βήχει καὶ νομίζω ὅτι ἔχει πυ-
ρετόν. Ἐθεώρησα καθήκόν μου νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

—Θέλετε νὰ φωνάξω ἕνα ἰατρόν ; εἶπεν ὁ Σβίρ-
σκι ἐγερθεὶς ἐσπευσμένως.

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κ. Ἐλτζεν ἡ
ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ ἐπανεῦρε τὴν ἀταραξίαν της.
Πρέπει πρῶτα νὰ ἰδῶ τὸ παιδί. Ἐπειτα, ἂν εἶνε
ἀνάγκη, θὰ στεῖλω γιὰ τὸν ἰατρόν. Ἐς αὔριον εὐ-
χαριστῶ.

Καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ Σβίρσκι τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του ψιθυ-
ρίζων :

—Ἐς αὔριον, ἐς πάντοτε...

Ἡ κ. Ἐλτζεν μείνασα μόνη μετὰ τοῦ Κρέσοβιτς
τὸν ἠρώτησε.

—Λέγετε λοιπόν, τί ἔχει ὁ Ρωμύλος ;

Ὁ σπουδαστὴς ὠχρίασεν ἀκόμη περισσότερον καὶ
σχεδὸν ἀποτόμως ἀπήντησε.

—Τίποτε !...

—Τί σημαίνει τοῦτο ; εἶπεν ἐκείνη συνοφρου-
μένη.

—Αὐτὸ σημαίνει ὅτι... Ἄ ! διώξτε με, διώξτε
με ἀπὸ κοντά σας γιατί θὰ τρελλαθῶ, τὸ αἰσθάνο-
μαι... Δὲν ἔχω πλέον νὰ ὑποφέρω !...

Καὶ ἀποτόμως ἐξῆλθε.

Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας ἐξ ὀργῆς, ἡ κ.
Ἐλτζεν ἐβάδιζε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς αἰ-
θούσης. Ἐπειτα ἐσκέφθη, ἐστάθη καὶ τὸ σύνοφρον
μέτωπόν της ἤθριασεν. Εἶχε τὴν ἀπόδειξιν ὅτι οὐ-
δεὶς ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰ θελγητρὰ της.
Ἐπειτα ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν τι κάτοπτρον ὡς
ἵνα τοῦ ζητήσῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν του, φαίνεται δὲ
ὅτι ἔμεινεν ἰκανοποιημένη ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἐντὸς τοῦ τραίνου τῆς

Νικαίας, ὁ Σβίρσκι ἀνέπνεε μεθ' ἠδυπαθείας τὸ
ἄρωμα τοῦ ἡλιετροπίου, τὸ ὅποιον τοῦ εἶχεν ἀφήσῃ
ἡ μετὰ τῆς κ. Ἐλτζεν ἐπαφή. Καὶ ἡ γλυκεῖα ἐκείνη
ἀπόπνοια τὸν καθίστα συγχρόνως εὐτυχῆ καὶ ἀνή-
συχον...

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΛΛΙΣΓΟΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Ἐστὴν Κ....

Σὰν μάθης πῶς ἀπέθανο,
Νεκρὸ νὰ μὴ μὲ θάψης,
Μὴ δάνης μ' ἀνθολούλουδα
Τὸ ἄψυχο κορμί,
Μὴ βρέξῃς μὲ τὰ δάκρυα
Τὸ ἄραχνό μου μνήμα,
Μὴ βγοῦν ἀπὸ τὰ χεῖλη σου
Κατάραι καὶ λιγμοί.

Μὰ ἔλα καὶ ἀκούμησε
Ἐστὴν πέτρα τὸ κεφάλι,
Θυμήσου τὴν ἀγάπη μας,
— Ἀγάπη θεϊκή —
Καὶ πρὶν διαβοῦν μεσάνυχια
Καὶ τ' ἄστρα χαμηλώσουν
Γλυκὰ-γλυκὰ τραγουδήσῃς
« Ἀκόμη σ' ἀγαπῶ ».

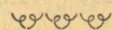
ΤΑΚΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ

* ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ *

ΞΕΝΟΣ

Μὴ κλαῖτε κείνο τὸ πουλὶ πῶχει τὸ ταῖρι χάσει
Πάλι καινούργιο θενὰ βροῖ καὶ τ' ἄλλο θὰ ξεχάσῃ.
Μὴ κλαῖτε τὴν καμέλλια, ποῦ γέρνει μαραμμένη
γιατὶ σὴς μάννας τὴν ποδιὰ τὴ μυριοστὴ πεθαίνει...
Μὴ κλαῖτε κείνον τὸν φτωχὸ τὸν ἄρρωστο καὶ μόνον
ὅπου δὲν ἔχει σὶτὸ πλευρὸ μάννα νὰ πῆ τὸν πόνο !
Κλάψτε κι' ἐκείνην τὴ νερά ποῦνε λησμονημένη
καὶ βλέπει κάθ' ἑλπίδα της νὰ γέρνη μαραμμένη.
Κλάψτε τὸν ξένο τὸν φτωχὸ ποῦ ἔρημος σὶτὰ ξένα
δὲ βροῖκει εἰς τὸν πόνο του νὰ τὸν πονή κανένα !
Σμύρνη, Ἰανουάριος 1904. ΕΜΜ. Κ. ΡΟΥΒΑΣ

ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ

Τώρα ποῦ τὸ Οὐράνιο Τόξο ἐξαφανήθηκε
Νάνεβοῦμε κεί ἠψηλὰ ὅτ' ἄστρα τὰ μεγάλα
Νὰ σοῦ δείξω ἄλλοτε κόσμον ἀνοείρευτον.
Ἐκεῖ πάνω ἐκεῖ ἠψηλὰ καὶ θά σέ στολίσω
Μὲ στολίδια διάφανα, μὲ αἰθέρια χρώματα
Ἐλα σὶτὰ οὐράνια κι' ἄφησε τὰ χρώματα,
Ἐλα !.. ἡ ψυχὴ μου σένα περιμένει.
Κι' εἴαν ἠψηλὰ-ἠψηλὰ φιάσωμεν, ἀγάπη μου,
Καὶ σταθῆς κατακορφῆς ὅτῃν πανώρια σκάλα
Σὰν ἄστειρο θὰ φανῆς πρὸ λαμπρὸ ἀπ' τὰλλα
Ἐνεραῖδογεννητῆ, ὡ πλανεύτρια μάγισσα.
Σὰν ἐπαλώσης τὰ μαλλιά θ' ἀπλωθῇ μὲ νύχια
Ἀπαλὴ καὶ διάφανη μὲ μυσιόριο κι' ἔρωτα
Μὰ τὰ βράδια θὰ χαθοῦν ἀπὸ τὰ ξημερώματα
Ὅταν τὸ χαμόγελο, λάμψη ὅτῃ μορφὴ σου
Καὶ ὁ κόσμος θὰ σνορῇ μὲ λαιρεῖα βαθύτατη
Νὰ ριχθῇ σὶτὰ γόνατα μπρὸς σου θαμνωμένον
Καὶ ἐγὼ ὁ ἄμοιρος κεί γονατισμένον
Μὲ τὴν πλάνα λύρα μου θὰ τονίζω ἕμνοιν.
Ἀθήνα. ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΩΜΑΪ ΔΗΣ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Ἐκτωρ, ὅστις δὲν εἶχε οὔτε λεπτοῦ καιρὸν
νὰ χάνῃ, ἠκολούθησε τὸν Εὐγένιον, καὶ μετὰ τινὰ
λεπτὰ ἀφόρτεροι εὐρέθησαν εἰς τὸ θεωρεῖον. Ὁ δὲ
Εὐγένιος ὅστις ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο εἰ μὴ νὰ ἀνα-
χωρήσῃ ἐν διαστήματι ἐνὸς δευτερολέπτου, παρου-
σίασε τὸν φίλον αὐτοῦ εἰς τοὺς κ.κ. Μαλιφρῆ· χαι-
ρετίσας δὲ κατόπιν ἀνεχώρησε καταλιπὼν τὸν Ἐ-
κτορα ἐν ἀμηχανίᾳ εὐρεθέντα οὕτω ἐν τῷ θεωρεῖῳ
τούτῳ.

Ἐκ τοῦ πλησίον ὁ Ἐκτωρ ἠδυνήθη νὰ παρα-
τηρήσῃ καλλίτερον τὴν ἀγγελικὴν μορφήν τῆς
Ξανθῆς νέας καὶ τὴν φοβερὰν δυσμορφίαν τῆς ἑξα-
δέλφης αὐτῆς· καὶ ἐν τούτοις τὰ θελκτικώτερα μει-
διάματα καὶ τοὺς γλυκυτέρους λόγους ἀπηύθυνε
πρὸς τὴν διδα Ἀγάθην (οὕτως ὠνομάζετο ἡ φέ-
ρουσα τὸν κυανοῦν πῖλον).

Ἐμίλησαν περὶ τοῦ ἐνός, περὶ τοῦ ἄλλου καὶ
περὶ πλείστον πραγμάτων· κατὰ πᾶσαν δὲ τὴν
ἐσπέραν ὁ Ἐκτωρ ἔδειξε πολὺ πνεῦμα καὶ πλεί-
στην χάριν, ἡ δὲ δις Ἀγάθη κατενοουσιασμένη,
διότι πρὸς αὐτὴν ἀπετείοντο τὰ μειδιάματα καὶ
αἱ φιλοφρονήσεις τοῦ Ἐκτορος, εἶχε τοιαύτην ἔκ-
φρασιν εὐχαριστήσεως, ὥστε ὁ Ἐκτωρ καθ' ὅλην
τὴν νύκτα διελογίζετο, ὅτι ἡ θεία του δὲν εἶχεν
ἄδικον λόγους περὶ τῶν μυστήκων αὐτοῦ ὅτι ἦσαν
ἱκανοὶ νὰ δελεάσωσι ! καὶ ἐφελκύσωσι τὸ ποσὸν ἡμί-
σεως ἑκατομμυρίου.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν συνητήθησαν ἐν τῷ
περιπάτῳ· πλὴν βραχδεία βροχὴ αἰφνιδίως ἐπιπε-
σοῦσα ἠνάγκασε πάντας νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ
ζαχαροπλαστεῖα· ὁ δὲ Ἐκτωρ καὶ ἡ οἰκογένεια τῆς
Ἀγάθης ἐπωφελήθησαν τῆς περιστάσεως, συνωμί-
λουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βροχῆς.

Μετὰ τινὰς ἀπὸ τῆς ἡμέρας μετέβησαν ἐκ συνεν-
νοήσεως εἰς τὸ θέατρον, ὅτε ἡ δις Ἀγάθη ἐφόρει ἐ-
σθθία decollée ἐξ ἧς ἐξεῖχον ἀειδῶς τὰ ὅσα τοῦ
κορμού ὡς πεπαλαιωμένος κλωδός· ἡ δὲ ἑξαδέλφη
αὐτῆς ἐθριάμβευε διὰ τοῦ κάλλους της.

Ὁ Ἐκτωρ διῆλθε καὶ ἀπὸ τὴν ἐσπέραν παρ'
αὐταῖς. Ἐμαθεν ὅτι ἡ ὠραία Μαλιφρῆ ἀνεχώρει
τὴν ἐπομένην εἰς Παρισίους, ἡ δὲ Ἀγάθη ἀνεχώ-
ρει ὅπως μείνῃ ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ περικαλλεῖ ἐ-
ξοχῇ αὐτῆς.

« Ἐὰν δὲν γνωρίζετε τὴν ἐξοχὴν μας, τῷ εἶπεν
αὐτὴ παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἐρωτοτροπίας, θὰ
παρακάλῃσω ὑμᾶς ἵνα ἐλθῆτε καὶ μείνητε παρ' ἡ-
μῖν ὀλίγας ἡμέρας » εἶνε τόπος θαυμαστός. »

Ὁ Ἐκτωρ ἐνεπλήσθη χαρᾶς· ἔρριψε βλέμματά
τινα πρὸς τὴν θελκτικὴν νεάνίδα τὴν ἑξαδέλφην
τῆς Ἀγάθης, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔμελλε νὰ ἴδῃ πλέον,
ἀφοῦ ἀνεχώρει εἰς Παρισίους· πρὸς στιγμὴν τῷ ἐ-
πῆλθεν ἰδέα ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὸ συμφέρον καὶ
ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς ἐρασμίας ταύτης νέας· πλὴν
ὁ ἔρωτος τοῦ χρήματος ἠγέρθη ὑπὲρ τὸ δέον σφοδρό-
τερος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ διδὸν παρατηρήσας καὶ ἀ-
πὸ τὴν Ἀγάθην ἣν εὕρισκεν ἐντελῶς ἐστερημένην
θελγήτρων καὶ σκεφθεὶς ἀμέσως τὰς 500 χιλ. δραχ.
αἰτίνας ἠδύνατο νὰ δώσωσιν αὐτῇ σημεῖα τινὰ ὡ-

ραϊότητος, ἐδήλωσε διὰ συμπαθητικῆς φωνῆς, ὅτι
πολὺ προθύμως ἀπεδέχετο τὴν πρόσκλησιν ταύτην
ἥτις δι' αὐτὸν ἦτο ὑψίστη εὐτυχία, ἀφοῦ ἔμελλε
καὶ πάλιν νὰ ἴδῃ αὐτήν. Καὶ πράγματι τὴν μεθε-
πομένην ὁ Ἐκτωρ ἐπεσεκέφθη τὴν ἐξοχὴν τῆς Ἀ-
γάθης, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὑπεκρίνετο τὸν ἐραστὴν
καὶ ἥτις ἀπέτεινεν αὐτῷ μειδιάματα προδίδοντα
πλέον αὐτήν.

Τὸ μόνον ὅμως ἔπερ δὲν ἠνόει ὁ Ἐκτωρ, ἦτο ἡ
εὐκολία μεθ' ἧς οἱ γονεῖς τῆς Ἀγάθης, οἵτινες ἔ-
διδον ὡς πρῶτα εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῶν ἤμισυ ἐ-
κατομμύριον, ἐνεθάρρουν τὸν ἔρωτα αὐτῆς.

Ἡμέραν τινὰ εὐρισκόμενος μόνος μετ' αὐτῆς ὑπὸ
τὴν σκιὰν δένδρου ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο κατάλληλος ἡ
στιγμὴ ὅπως ἐκμυστηρευθῆ πρὸς αὐτὴν τὸν ἔρωτά
του· διὰ τοῦτο πλησίασας αὐτὴν διὰ τρεμούσης φω-
νῆς, καὶ ἀναστεναγμοῦ ἐψέλλισε τὰς λέξεις ταύτας :

« Ἀγάθη ! εἶμαι πολὺ δυστυχῆς... ! »

« Ὑμεῖς δυστυχῆς ! (εἶπεν ἡ Ἀγάθη) διατί ; »

« Δὲν ἐμάντευσατε τοῦτο ; πάσχω δι' ὑμᾶς, σᾶς
ἀγαπῶ. »

« Μὲ ἀγαπᾶτε ; Ἄ ! λοιπὸν διατί δὲν πηγαίνετε
νὰ παρακαλέσητε τὸν πατέρα μου, ἵνα σᾶς δώσῃ
τὴν χεῖρά μου· εἶμαι βεβαία, ὅτι εὐχαρίστως θὰ
συγκατανεύσῃ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας. »

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ Ἐκτωρ εὕρισκετο ἐν τῷ
γραφεῖῳ τοῦ κ. Μαλιφρῆ, ζητῶν τὴν θυγατέρα
αὐτοῦ εἰς γάμον.

« Ἀλλ' ἀγαπητέ μοι, προσέθηκεν ὁ γέρον Μα-
λιφρῆ θωπεύσας μετὰ τρυφερότητος τὸν Ἐκτορα,
εἶμθα λίαν εὐτυχεῖς διὰ τὴν τιμὴν ταύτην καὶ
διότι ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύσωμεν ὅτι συμπαθεῖς
τὴν θυγατέρα μου· εὐχαρίστως δεχόμεθα τὴν πρότα-
σίν σου, πρέπει ὅμως πρὸ τοῦ τὰ πράγματα προχω-
ρήσωσι νὰ ὀμιλήσωμεν καὶ περὶ τοῦ συμφέροντος,
καὶ νὰ μάθῃς ὅτι ἡ θυγάτηρ ἡμῶν λαμβάνει ὡς
πρῶτα.....

Ἄ ! ἐσκέφθη ὁ Ἐκτωρ, θέλεις νὰ με θαμβώ-
σης μὲ τὸ ἡμισὺ σου ἑκατομμύριον ; περίμενε ὀλί-
γον, καὶ θέλω σοὶ κόψῃ ὅλον τὸν ἄερα, παίζων ἐγὼ
τὸν ρόλον τοῦ γενναίου ἐραστοῦ. Εἶτα διὰ φωνῆς δυ-
νατῆς ἐξηκολούθησε.

« Δὲν γνωρίζω τί ἡ θυγάτηρ σας ἔχει, οὔτε θέλω
νὰ γνωρίζω· τοῦτο μόνον σᾶς λέγω ὅτι τὴν ἀγαπῶ
καὶ θέλω νὰ τὴν νυμφευθῶ. »

« ὦ ! εὔγε, τέκνον μου, εἶπεν ὁ γέρον Μαλιφρῆ·
τοῦτο εἶνε λαμπρὸν· ἔλθε ἵνα σὲ ἀσπασθῶ ἀφοῦ
πλέον εἶσαι υἱός μου. »

Πρὸς θεοῦ, πῶς περιπαίζονται οἱ πατέρες ἐσκέ-
φθη ὁ Ἐκτωρ ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του. Οὗτος
νομίζει ὅτι λαμβάνω τὴν θυγατέρα αὐτοῦ διὰ τοὺς
ὠραίους ὀφθαλμοὺς της μόνον.

Ὁ ἀρραβὼν ἐτελείωσε καὶ ἐγνώσθη εἰς πάντας· ὁ
δ' Ἐκτωρ παρὰ τοὺς πόδας τῆς μνηστῆς του ἐξη-
κολούθει παίζων ἐπιτηδεῖως τὸν ρόλον τοῦ ἐμμανοῦς
ἐραστοῦ.

« Ἀγαπητή μου, ἔλεγεν αὐτῇ, ἐνθυμεῖσαι πότε
κατὰ πρῶτον σὲ εἶδον ; »

« Ναί ! Ναί ! Ἐν τῷ θεάτρῳ εἶμθα ἐν τῷ πρώτῳ
παρασκηνίῳ θεωρεῖῳ· ἐφόρου ἐσθῆτα ροδόχρουν... »

«Ακριβώς, προσέπεν ὁ Ἐκτωρ, καὶ πῖλον κυανούν.»

«Κυανούν πῖλον... κυανούν πῖλον;» ἐπανέλαβεν ἡ Ἀγάθη, κατόπιν δ' ἐκράγησα εἰς γέλωτα.

«Α! εἶνε ἀληθές» ἦτο ὁ πῖλος τῆς ἐξαδέλφης μου.»

«Πῶς; ὁ πῖλος τῆς ἐξαδέλφης σας;»

«Ἰδοὺ τί συνέβη.»

Ἐγευματίσαμεν ὁμοῦ καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἤτοιμάσθημεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ θέατρον, ἐπῆλθεν εἰς ἡμᾶς ἰδέειν ν' ἀλλάξωμεν τοὺς πῖλους· ἐκείνη ἔβαλε τὸν ἰδικόν μου καὶ ἐγὼ τὸν ἰδικόν της.»

Ὁ Ἐκτωρ ἐγίνε κάτωχρος καὶ δὲν ἠδυνήθη οὐδὲ λέξιν ν' ἀρθρώσῃ τὴν ἰδίαν δ' ἐσπέραν ἀνεχώρησεν ἐπὶ προφάσει ἐκ τῆς ἐξοχῆς καὶ δὲν ἐπέστρεψε πλέον.

Ἡ δὲ μνηστὴ του ἀκόμη τὸν περιμένει.

Σῆρος.

ΕΛΕΝΗ Α. ΒΟΗΚΛΗ

ΔΕ ΣΕ ΠΙΣΤΕΥΩ

Τῇ ἀδελφῇ ψυχῇ Ροδέλα Πάλμω.

Δὲ σὲ πιστεύω ὅτι κι' ἂν κάνης,
Δὲ σὲ πιστεύω ὅτι κι' ἂν πῆς,
Δὲ σὲ πιστεύω ποῦ νὰ πεθάνης,
Δὲ σὲ πιστεύω κι' ἂν στανρωθῆς.
Δὲ σὲ πιστεύω γιατί μοῦ εἶπες
Χίλιες φοραὶς πῶς θὰ μ' ἀγαπᾶς,
Δὲ σὲ πιστεύω γιατί σὲ εἶδα
Καὶ ἄλλες τόσες νὰ μ' ἀπατῆς.
Ἄν ὅμως θέλῃς νὰ σὲ πιστέψω,
οἷ' ἀληθινὰ
Καὶ θέλῃς πάλι ν' ἐπιστρέψω
οἷα πρωτεινὰ
Μὲ τὴν καρδιά μου νὰ σὲ λατρεύω
Μὲ τὴν καρδιά μου νὰ σ' ἀγαπῶ.
Ἄλλὰ τί λέω δὲ σὲ πιστεύω
Δὲ σὲ πιστεύω κι' ἄς χαθῶ.

ΚΩΝΣΤ. ΔΟΥΝΙΑΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

- Ἐν Πειραιεῖ ὁ κ. Σπ. Γ. Κακριμάνης (Γραφεῖα κ. Κωνσταντοπούλου).
- » Θεόδ. Κοντός
- Ἐν Θήβαις ὁ κ. Ἰωάν. Ν. Καρέκλης.
- Ἐν Γυθείῳ ὁ κ. Ἰωάν. Κοζίγιαννης.
- Ἐν Καλάμεις ὁ κ. Ἀλ. Κωνσταντινίδης (Τελώνης)
- Ἐν Πάτραις ὁ κ. Ν. Λιβαθηνός.
- Ἐν Τρικκάλους (Θεσ.) ὁ κ. Κ. Παντολέων (Δικηγόρος)
- Ἐν Κερκυρά ὁ κ. Βασ. Ἡλιόπουλος (Ξεν. ὁ «Ἀγ.» Γεώργιος)
- Ἐν Κύμη ὁ κ. Ε. Ῥωπαίτης (Ἐμπορος)
- Ἐν Σύρω ὁ κ. Μικὲς Λούθης (Ἐμπορος)
- » » Ἡ Δίς Ἑλένη Α. Βοηκλή.
- Ἐν Χαλκίδι ὁ κ. Θ. Φαρμακίδης (Συμβολαιογράφος)
- Ἐν Ἰθρᾶ ὁ κ. Μιχ. Ξυδίας (Ἑλληνοδιδάσκαλος)
- Ἐν Αἰγίῳ ὁ κ. Θάνος Μπιστσάκος.
- Ἐν Θήρᾳ ὁ κ. Ἰάκωβος Βαρότσης.
- Ἐν Ἄργει ὁ κ. Τάκης Πλατανίτης.
- Ἐν Ῥαιδεσιῶ ὁ κ. Γεώργ. Γούναρης (Ἐμπορος)
- Ἐν Σαμψούντι ὁ κ. Γεράσιμος Ἄννης.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐτελέσθησαν ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κυρίου Ἀνδρ. Βερροικίου μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης Δεσποινίδος Φωτεινῆς Α. Βογιατζόγλου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα (μετὰ τοῦ Ἀμαράντου) ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ ἀπόλαυσιν παντὸς ἀγαθοῦ. Ἡ Διεύθυνσις.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ σελ. 58 (στηλ. β) ἐν τῷ διηγήματι «Ἐνοχος» ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἐγράφη ἀνυπόστατος ἀντὶ ἀνύποπτος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

Ὁ ἡμέτερος Διευθυντὴς εὐχεται εἰς ὅλους τοὺς φίλους συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας ὅπως διέλθωσιν ἐν χαρᾷ καὶ ὑγείᾳ τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ, φίλτατε Ἐρμῆ, διὰ τὴν νέαν συνδρομητρίαν. Ἀργότερον ἴσως ἐκτελέσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν σου, φίλτατε Βασιλεῦ τοῦ Ἄργου. Διὰ τὴν ὑπογραφήν πολὺ καλὰ ἐκάμετε. Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φίλτατε Ἀστὴρ τοῦ Ἀργολικοῦ, διὰ τὴν νέαν σύστασιν. Ἀντίτιμον 3 συνδρομῶν καὶ 30 Μαρμαρυγῶν ἐλήφθη, φίλτατε Ἀμάραντε. Μαρμαρυγὰ ἐστάλησαν, φίλτατον Φρούριον τῆς Ἰθώμης. Ἔργα σας ἐλήφθησαν φίλτατοι, Ζιζάνιον Πειραιῶς καὶ Ἔραστα τοῦ Καλοῦ. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, φίλταται Μιμόζα καὶ Ὠχρὰ Σελήνη. Οἱ περὶ ὧν μᾶς ἐρωτᾶτε δὲν ἐπλήρωσαν ἀκόμη τὴν συνδρομὴν των. Δρ. 2. ἐλήφθησαν, κ. Φάνη Μαραγκάκε' εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Φρ. χρ. 21 ἐλήφθησαν, Δίς Μαρία Μπελλόνια. σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ, φίλτατε Θυμωμένε Κώνωψ, διὰ τὸν νέον συνδρομητὴν. Ἐπιστολή σου ἐλήφθη, φίλτατῃ Κρανάη. Ἐλλείποντα φύλλα, φίλτατε Τυμφρηστὲ, ἐστάλησαν. Δρ. 40 ἐλήφθησαν, φίλτατε Κένταυρε. Μὰ εἶσαι φοβερός εἰς τὸ συνθέτειν Π. Ἀσκήσεις' εὖγε. Διὰ τοὺς τόσους κόπους, φίλτατε κ. Σπ. Κακριμάνη, καὶ τοὺς νέους συνδρομητὰς πολὺ σ' εὐχαριστοῦμεν. Ἡ φωτογραφία ἐπέτυχε θαυμάσια. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, φίλτατοι κ. κ. Ν. Καμίμε καὶ Δ. Χούπη' εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, Δίς Ὀλγα Παταῖδου, διὰ τὴν σύστασιν σας. Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Ἀλησμόνητον Ὀνειρον, Παλμός Καρδίας Παπαροῦνα καὶ Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦς. Χαιρετισμοὶ, πληροφορίαι κ. λ. π. Ὁ Ἀστὴρ τοῦ Ἀργολικοῦ χαιρετᾷ τὴν Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ καὶ Βασιλέα τοῦ Ἄργου τὸν δὲ φίλτατον του

Ἀγαμέμνονα διὰ τὸ δημοσιεῖν ἔργον του συγχαιρεῖ!—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν μετ' ἐγκαρδίου χαρᾶς ὑπόδεχεται εἰς τὸ βασιλεῖόν του τὴν Μιμόζαν, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, Ἀνθισμένην Ροδωνίαν καὶ Ἐρυθρὰν Βιολέτταν. Μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς χαιρετίζει τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὑψηλοῦ του Λευκοῦ Κρίνου καὶ δηλοῖ εἰς τὴν Μαραμῆνν Χλόην, Ἄνθος Ἀλόης, Φοῦδιαν καὶ Μαραμῆνν Ἀμυγδαλίαν ὅτι λίαν εὐπροσδέχτως θὰ γίνωσι δεκταί, ἂν ὁμόσωσι τὸν νενομισμένον ὄρκον πίστεως τοῦ βασιλείου του, ὅπερ κατέστη ἤδη τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν βασιλείων καὶ εἰς ὃ προσεγῶς θὰ γείνη ἡ ἐκλογὴ βασιλίσσης. Ὁ ἴδιος καλεῖ εἰς συνεργασίαν τὴν προσωρινὴν πρωθυπουργὸν του Μὴ μου ἄπτου, παρακαλομένην νὰ τῷ ὑποβάλῃ τὸν κατάλογον τῶν αἰτησῶν τὴν θέσιν τῆς βασιλίσσης τῶν ἀνθῶν, ὅπως ἐκλέξῃ.— Ἡ Ἐχώ τοῦ Πόντου χαιρετᾷ τὸν Χάλασμόν Κόσμου καὶ τὸν συγχαιρεῖ διὰ τὴν πρὸς τὸν «Ἐσπερον» ἀγάπην του, τὸν συμβουλεύει δὲ νὰ προσέχη ὀλίγον, ὅταν ἐξέρχεται εἰς περίπατον μετὰ τὸ ποδηλατόν του. Ἡ ἴδια συγχαιρεῖ τὴν Εὐχαριν Καρδίαν εἰς ἣν συνιστᾷ ὀλίγην ταχύτητα ἵστο περπάτημά της, διὰ νὰ μὴ βραδυάσῃ ὡς ποῦ νὰ φθάσῃ τὸ σπῆτι της.— Ἡ Μυροδόλος Πνοὴ ἀσπάζεται φιλικώτατα τὴν Δίδα Θάλειαν Κ. Παυλάτου καὶ τὴν Τρελλὴν Ναυτοπούλαν καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐρωτᾷ ἂν ἔχη ψευδώνυμον κι' ἂν ἀνταλλάσῃ Μαρμαρυγὰς, τὴν δὲ δευτέραν πληροφορεῖ ὅτι τὸ ψευδώνυμόν της τὸ εὖρεν ὅλος ἀντίθετόν, ὅπως τὸ ἐφεντάζοντο καὶ ὅπως τὸ ἐπιθύμουν, ὥστε νὰ μὴ ἀλλάξῃ.— Ὁ Πλάτανος εἰδοποιεῖ τὰς ἐν Πειραιεῖ συνδρομητρίδας ὅτι ἀπέθανεν, εἰς δὲ ὄλας τὰς ἄλλας συνδρομητρίδας καὶ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τὴν γέννησιν του.— Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς χαιρετᾷ τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν, τὸν Γάσωνα δὲ Βαλλιέρ καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Περιγητὴν.— Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Πονεμένων Καρδιῶν ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καρδιῶν Κατακτητῆς Καρδιῶν, ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχηγίαν ὅλων τῶν Καρδιῶν καὶ διατάσσει τὸν ἀρχιστρατῆγον Περιγητὴν νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ἵνα μὴ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν στρατηγίαν.— Ὁ κ. Μ. Κασσελίδης πληροφορεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ βραβευθέντες ὅτι τὰ δι' αὐτοὺς δῶρα παρεδόθησαν εἰς τὰ γραφεῖα ἀπὸ τὰς ἀρχῆς Ἰκνουαρίου ε.ε. ἐλήφθησαν.— Ὁ Βράχος τῆς Φρεαττύος ἀσπάζεται τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα καὶ ἀνυπομονεῖ νὰ λάβῃ τὴν φωτογραφίαν του. Ὁ ἴδιος θερμοπαρακαλεῖ τὸν Λευκὸν Ἀράπην νὰ μὴ σκορπᾷ εἰς μάτην τὰς συμβουλὰς του, διότι εἰς πρώτην συνάντησιν των θὰ τῷ δώσῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἐπώνυμόν του διὰ ν' ἀσπίρη.— Ὁ Ἀράπης ἐρωτᾷ τὸν πρῶν Ζδ-Ζδ καὶ Θλιμμένην Καρδίαν ἂν ἐνθυμοῦνται τὰ γέλοια ποῦ ἔκαμαν τὴν βραδυὰν ἐκείνην μετὰ τὸν ψεύτικον ἀξιωματικόν... εἰ, τί λὲς καὶ σὺ Ἀρχηγέ τῶν Πονεμένων Καρδιῶν;— Ἡ Ἀγωνίσσα Καρδία εὐχαριστεῖ τὸν κ. Μ. Κασσελίδην διὰ τὸ δῶρον.— Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργου συγχαιρεῖ τὸν κ. Σ. Γ. Κακριμάνην διὰ τοὺς τόσους συνδρομητὰς οὓς μέχρι τοῦδε ἐνέγραψεν εἰς τὸν «Ἐσπερον» ὡς καὶ διὰ τὴν δημοσιεῖσάν «Συνάντησιν», ἧτις πολλὸ τοῦ ἤρσεν.— Ὁ ἴδιος χαιρετᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, Ἐρυθρὰν Βιολέτταν καὶ τὸν Λαμπαδιαν, ὃν ἐρωτᾷ πῶς περνᾷ μόνος τώρα; ἡ Κρούσκουζα πενθεῖ.— Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ ἀπαντᾷ εἰς τὴν Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ διευκρινήσῃ τὴν νέαν της κατάκτησιν ἀφοῦ ἔχη πολλὰς.— Ἡ Ἐστειμμένη Καλλονὴ πληροφορεῖ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὀραίου ὅτι θὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ... γιὰ τρεῖς δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς.— Ὁ Ναῦτης τοῦ Ἀργολικοῦ συλλυπεῖται τοὺς φίλους τοῦ Ζδ-Ζδ διὰ τὸν θάνατόν του.— Τὸ Πόντιον Κύμα ἀσπάζεται

τὸν Χάλασμόν Κόσμου, ὃν παρακαλεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν 15ην Ἰουνίου καὶ συγχαιρεῖ τὴν Ναυτικὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν πρὸς τὸν «Ἐσπερον» ἀγάπην της.— Ἡ Τρικυμιώδης Θάλασσα χαιρετᾷ τὸν Τειρεσίαν καὶ τὸν παρακαλεῖ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς Μαρμαρυγὰς της.— Ἡ Θλιμμένη Καρδία ἐρωτᾷ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος διατὶ ἐλησμώνησε τὸν πρότερον φίλτανόν της Πειραιᾶ; μήπως τώρα αἱ Ἀθηναὶ τὴν ἐλκύουν; Ἡ ἴδια συμβουλεύει τὸν Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδερπ νὰ εἶναι συνεπὴς εἰς τὰ rendez vous του, συγχαιρεῖ τὴν Δίδα Ε. Μ. διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς φωτογραφίας της καὶ παρακαλεῖ τὸν Ὠκεάνειον Ἄφρον νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ φωτογραφεῖον Boehringer ἵνα ἴδῃ κατὶ... ἐκτάκτους φωτογραφίας.— Ὁ κ. Σπ. Γ. Κακριμάνης εὐχαριστεῖ ὅλους τοὺς φίλους του (40 τὸν ἀριθ.) οἵτινες τόσον προθύμως ἔσπευσαν νὰ ἐγγραφῶσι τῇ συστάσει του εἰς τὸν ἀγαπητόν του «Ἐσπερον» καὶ πληρώσωσιν τὴν συνδρομὴν των, τὴν Κόρην τοῦ Λαυρείου διὰ τὴν νέαν σύστασιν, τὴν Δίδα Δέσπ. Τσίλα διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριόν της καὶ τὴν Δεισδαίμονα, ἣν παρακαλεῖ ν' ἀνταλλάξουν Μαρμαρυγὰς ὀνομαστί, διὰ τὰ συγχαρητήριά της.— Ὁ ἴδιος εὐχαριστεῖ τὸν κ. Κ. Μισαηλίδην διὰ τὴν συμβουλήν, παρακαλεῖ τὴν Δίδα Ἑλένην Κακριμάνην νὰ μὴ παύσῃ ενεργοῦσα ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπερου» ἐν Ἄργει καὶ εὐχαριστεῖ τὴν Φιλοπάτριδα Ἀργεῖαν διὰ τὴν ἐγγραφὴν της εἰς τὸν «Ἐσπερον».— Ἡ Δίς Ἰριγ. Ἀγαμέμνονος, εὐρισκομένη μακρὰν τῶν βλεμμάτων τοῦ κόσμου, παραγγέλλει εἰς τὴν Μαραμῆνν Χλόην ὅτι θὰ τὴν ἀκολουθῇ μέχρι θανάτου καὶ θὰ πλουτίσῃ τὸ ἡμερολόγιόν της μέχρις οὗ αὐτῆ... ἀναβλαστήσῃ. Ἡ ἴδια πληροφορεῖ οὐτὴν ὅτι πολλὰ ἔμαθε δι' αὐτὴν, τὴν συμβουλεύει δὲ νὰ μὴ τὴν λέγῃ εἰς ἄλλους φίλους της διότι ἡ κατάρα της θὰ τὴν τυραννῇ εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν καὶ ὅτι, ἔκαμε θὰ εὖρη.— Τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς πληροφορεῖ τὸν Ἴον ὅτι, διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ ὅταν γῶ ἐμιλοῦν, προσεβλήθη ἀπὸ τὰς ἀρ-νουθῶ δεσποινίδας, τὸν δὲ Αἰθρίον Οὐρανὸν ὅτι αὐτὸς μόνος ἦτο ὁ αἷτιος τῆς διαρρήξεως...— Ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ ἀποκαλεῖ τὸν Ἰππότην τῆς Πούγκας ψευδοῖπότην, διότι δὲν ἐράνη συνεπὴς εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ὅπερ ἔπραξε καὶ ὁ Χιονισμένος Παρνασσός. Ἡ ἴδια συγχαιρεῖ τὸ Κύμα τοῦ Φαλήρου διὰ τὴν μαγευτικώτατην «Ἰσπανικὴν Ἐκδίκησιν», συγχαιρεῖ θερμῶς τοὺς βραβευθέντας Εὐρώταν καὶ Βασιλέα τοῦ Ἄργου καὶ πληροφορεῖ τὴν Ἐρυθρὰν Βιολέτταν ὅτι πολὺ εὐχαρίστως δέχεται καὶ μεγάλην καὶ ἂν ἔλῃ ν' ἀνταλλάσσουν Α. Ρ. μετ' ἀληθῆς ὀνομά των διὰ τῶν γραφείων μας. Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ὁ Νοσταλγὸς μετὰ τὰς ἐν Χαλκίδι καὶ Ἀθήναις συνδρομητρίδας καὶ συνδρομητὰς.— Ἡ Ἐρυθρὰ Βιολέττα μετὰ τὸν Χιονεσκεπῆ Ταύγετον (μετὰ τὸ ὄνομά του, εἰ δυνατόν), Δίδα Μάρικαν Σαραντοπούλου (μετὰ τὸ ψευδώνυμόν της), Λευκὴν Καμέλιαν, Μυροδόλον Ἀνοεῖν, Ἐλεοῦσαν Καρδίαν, Θλιμμένην Καρδίαν, Χάριν, Γλυκοχάραγμα καὶ Κινητήριον Δύναμιν.— Ἡ Ἐρμητίς μετὰ τὸν Νοσταλγόν, Γρῆν Σιλδέστραν, Φάλσταφ, Θαλάσσιον Πελόν, Ἄνθος τοῦ Λειμῶνος, Θυμωμένον Κώνωπα, Ἀστέρα Θεατρικῆς Αἰγλης, Ἐσιεράλδαν, Γαλανόλευκην Σημοῖαν καὶ Δίδας Ἑλλήν Τράκα καὶ Κ. Κουντούρη.— Ὁ Ἀμάραντος μετὰ τὸ Ἄνθος Ἀλόης, Ἀκτινοδόλον Ὀνειρον, Πράσινο Ἄλογο, Μπερτόδουλον, Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος, Συριανὸν Ζιζάνιον, Ἐνοπλον Ζιζάνιον, Κύμα τοῦ Φαλήρου, Βράχον τοῦ Φαλήρου καὶ Δεισδαίμονα.— Ὁ Ψιθυρος τῶν Δασῶν μετὰ τὴν Ἐλεοῦσαν Καρδίαν, Ναυτοπούλαν ἣν γνωρίζει καὶ Μελανεῖμονα Νεάνιδα (μετὰ τὸ ὄνομά της, εἰ δυνατόν).— Ἡ Μελανεῖμων Νεάνις μετὰ τὸν Περιγητὴν,

Βράχον τῆς Φρεατύδος καὶ Ἐρατεινὸν Ὀμμα (μὲ τὰ ὀνόματά των, εἰ δυνατόν).— Ἡ Ὠγρά Σελήνη μὲ τὸν κ. Γ. Κασσελίδην, Γ. Ν. Κ τὸν Πατρία, καὶ φάνην τὸν Πατρία(οὺς ἐγνώρισεν ἐν Πάτραις).— Ὁ Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδερσπ μὲ τὴν Φιλόγγελων Κόρην, Ἐρμητίδα, Ἄκτινοδόλον Ὀνειρον, Γεροντοκέρην, Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Ζιάνιο Πειραιῶς, Δοξοσιμένον Στρατηγὸν καὶ Συριανὸ Τσακπινάκι.— Ὁ κ. Α. Παπαδημητρακόπουλος μὲ ὄλας τὰς συνδρομητρίδας καὶ τοὺς συνδρομητὰς μας.— Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν μὲ τὴν Ἀγρομπελην, Ζὸ-Ζὸ, Ἀρχαῖον Ἑλληνα, Χόριτα, Ὀνειρον καὶ Ἀνθισμένην Ροδωνιάν.— Τὸ Πετροκάραβον μὲ τὴν Κόμησσαν Κορμέλλαν.— Ἡ Ἀνεμοζάλη μὲ τὴν Δίδα Θόλειαν Παυλάτου καὶ Εὐρώταν.— Ἡ Ἠχώ τοῦ Πόντου μὲ τὸν Χαλασιμέν Κόσμου, Ἐστεμμένην Καλλονήν, Ἄλυτον Αἰνιγμα, Φιλόγγελων Κόρην καὶ Ἐρωτευμένην Καρδίαν.— Ἡ Λάτρις τῶν Ἀστέρων μὲ τὸν κ. Σ. Γ. Καχριμάνην (ὃν γνωρίζει καλῶς), Ναύτην τοῦ Ἀργολικοῦ, Ἀνεμοζάλην, Ἰππότην τῆς Πούγκας, Κόρην τοῦ Λαυρείου, Κρανάνην, Ναυτικὴν Ἑλλάδα, Πόντιον Κῦμα, Ἀστέρα τοῦ Ἀργολικοῦ, Μιμζάν, Ἰζγράν Σελήνην, κ. Μ. Βιτάλην, Ναυτοπούλαν, Ἠχώ τοῦ Πόντου καὶ Ρόδον Ἀπριλίου.— Ὁ Ἀγαμέμνων μὲ ὄλον τὸ Ἀργολικὸν Δαναϊκὸν βσιλεῖόν του.— Ὁ κ. Σπ. Γ. Καχριμάνης μὲ τὸς Δίδας Εὐθύμιαν Κ. Δοροδίην, Εὐανθίαν Φλάμπου, Μοριέτταν Χορδάτη, Δέσποιναν Τσίλα, Ἐλένην Γ. Καχριμάνην, κ. κ. Εὐρ. Πετρίδην, Τάκην Πλατανίτην, Χρ. Κουσουλάκον, Ἀστέρα τοῦ Ἀργολικοῦ, Μοραμένην Χλόην, Κόρην τοῦ Λαυρείου, Ἰφιγ. Ἀγαμέμνονος, Ἀργεῖαν Καλλονήν, Δάτριδα τοῦ Ὀρσαίου, Πόντιον Κῦμα, Ἑλληνικὴν, Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ καὶ Ἀγαμέμνονα.— Ἡ Ἀνοικτὴ Καρδία μὲ τὴν Μυροδόλον Πνοήν, Γλυκοχάραγμα, Κόρην τοῦ Λαυρείου, Κρανάνην, Πόντιον Κῦμα, Ἠχώ τοῦ Πόντου, Δίδα Εὐτ. Κλωνορίδου, Τρελλήν Ναυτοπούλαν καὶ κ. Γ. Δαγιάντην.— Ἡ Χιονοσκέπαστος Ἀμυγδαλιά μὲ τὸν Ἀστέρα τῆς Θεατρικῆς Αἰγῆς.— Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦς μὲ τὴν Ζουλέϊκαν καὶ Τρελλήν Ναυτοπούλαν.

Ἄροσ ἀπαράβατος. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τῶν Μ α ρ μ α ρ υ γ ὼ ν σημείωσις πρὸς ὃν ἀπευθύνεται αὕτη δέον νὰ γράφηται πάντοτε διὰ μ ο λ υ θ δ ῖ δ ο ς (διότι πολλοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ σβύνουν τὴν σημείωσιν ταύτην ὅταν δὲν θέλουν νὰ φανεώσουν τὸ ψευδῶνυμόν των εἰς τὸν ἀναγνώστην τοῦ τετραδίου) ἄλλως θὰ κατατίθεται εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρηστων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΓΑΤΡΟΣ

Λέχεται ἐπισκέψεις 9-12 π μ καὶ 2-5. μ μ.

Ὀδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν 13.

Εἰς τὸ «Νέον Κατάστημα Ψιλικῶν» τῶν κ. κ. Δ. Λιόση καὶ Ἀθ. Ξηροταγάρου (ὁδὸς Περικλέους καὶ Εὐαγγελιστρίας) εὕρισκете ἅπαντα τὰ εἶδη ραπτικῆς καὶ ἐργοχειρῶν ὡς καὶ ὄλα τὰ ὑλικά γυναικείων καὶ ἀνδρικών ἐνδυμάτων.

Τρέξατε ὄλοι καὶ ὄλας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

Μ. ΛΟΥΒΗ

ΕΝ ΣΥΡΩΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ «ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀρχεται ὁ Β'. Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15ης Μαΐου ε. ἔ.

41. Λογοπαικτικὸς Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον... εἶν ε... γράμμα τὸ δεύτερον. τὸ εἶπα.. ἀπορεῖς ; καὶ μὲ τὰ δύο ἀποτελεῖς θεαῖναν ἐν τῷ ἅμα.

42. Συλλαβόγριφος.

Τοῦ πενταγράμμου μιά μολπή μ' ἔ τομον συνηγῶθη καὶ βότανον ἐν ἀκχερεῖ θανάτου ἐδηλώθη !

43. Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγριφος

Ἐνα... νῖ... σ ῖ... ἐν θέλῃς, κατὰ γράμμα ἐλαττόνεις ! καὶ εἰς... ἦ ρ ω ς... ἀπαντᾶται εἰς αὐτὸ ποῦ κατορ- [λένεις.

44. Φράσις ἐν μεταμορφώσει.

ΕΣ μὲ ἐξ μεταμορφώσεως ΠΕΡ νὰ κάμητε σεῖς, λύται, ΟΣ δὲ ἔπειτα εἰς ΕΙΝΕ μ' ἄλλαις τόσαις νὰ τραπῆ ΕΞΟΧΟΝ τέλος εἰς ΦΥΛΛΟΝ δι' ὀκτώ, κί' ἀποτε- [λείται φράσις οὕτω, φίλτατοί μου, λυομένη 'στη στιγμή.

45. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι βασιλεῖα τῆς
+ Γραφῆς, αἱ δὲ τέσσαρες βιθμιδες
+ κατὰ τάξιν τὰ ἐξῆς : Σύνδεσμον,
+ πτηνὸν καὶ νῆσον—τῶν Ρωμαίων
+ στρατηγὸν καὶ τὴν πυραμίδα λύσον
—τὰ ζητούμενα εὐρών.

46. Φράσις ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀντιθετὰ τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν φράσιν, ἂν ἐξ ἐκάστης αὐτῶν ἀφαιρηθῶσι τέσσαρα γράμματα καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἐκάστη ἴδια συνχρυσθοῦν καταλλήλως.

εὐρύς, ἐλάττωμα, ἔχθρα.

47. Διπλῆ Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, ἀπαρτίσατε ἄλλας τόσας λέξεις ἀφαιρουντες δὲ κατοπιν τὴν προστεθείσαν συλλαβὴν πάντοτε ἐξ ὄλων τῶν νέων λέξεων καὶ προσθέτοντες ἄλλην ἀπαρτίσατε ἄλλας τόσας λέξεις νέας.

νῆσος-νυῖ-τηπιζ-Σουλί.

48. Διπλῆ συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχ. καὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀπαρτίζουσι ἀρχαῖαν νύμφην, αἱ δὲ δευτέραι Ἀσιατικὴν πόλιν.

1) Θεὸς Ρωμαῖος 2) Ἀρχαῖος τεχνίτης. 3) Νῆσος Ἑλληνικὴ.

49. Ἑλλητισούμφωνον.

αιει-εα-κισω-κίει-εα-αιω

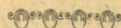
50. Γριφῶδες φωνηεντόλιπον

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν πέντε λέξεων αἰτινες θὰ εὐρεθοῦν λυομένου τοῦ γρίφου ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνομικὸν ἐκ δύο λέξεων.

α τι
α κ α τι ρ τι Θ ρ α—
α τι

Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ «ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ».

Σημ. Αἱ λύσεις ὡς καὶ αἱ Π. Ἀσκήσεις δέον νὰ γράφονται ἐπὶ χωρῆς τοῦ χάρτου νὰ φέρωσι δὲ πάντοτε τὸ ἔνομα καὶ τὸ ψευδῶνυμόν τοῦ ἀποστολέως ἂν θέλῃ οὗτος νὰ δημοσιευθῶσιν αὐτὰ ὑπ' αὐτό.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ἀνταλλάσσω εἰκόν. δελτάρια. Διεύθυνσις : Ἰωάν. Ν. Καρέκην. Θήβας.